

hen af dette Syn og stod en Stund fortabt i ubestemte Drømmerier. Det var for ham som at se et luftigt Skønhedsrige stige straalende op af et Mørkets Dyb og atter svinde hen. Det var som at se koglende Skikkelser vinke og forsvinde ... eller som i Drømme at høre fjerne Stemmer kalde og sagte dø hen. Hvorfor sørge? syntes de at sige. Hvorfor slæbe sig træt paa andres Byrde? Kast din tunge Pilgrimsstav og kom herud, hvor Glæden bor højt over Skyen og Jammeren skjuler sig i de mørke Dale. Kom herud, hvor Livet er en festlig Hvile omkring sprudlende Kilder og Dans paa grønne Enge ...

Han vaagnede med et Ryk. Og saa flygtige havde hans Drømme været, at de svandt bort af hans Erindring, i samme Øjeblik han vaagnede til Bevidsthed. De efterlod kun en Fornemmelse af forøget Tyngsel over Brystet, — og med langsomme Skridt steg han ned imod Mosekærshusene.

De laa dernede under ham paa bægge Sider af et lille, halvt udtørret Bækkeløb, — en Række ynkelige Lerhytter, der i deres Affældighed støttede sig til hinanden, som om de i Forening stod og grundede over deres Skæbne. Pladsen foran dem var en Mødding af gammel Halm og Potteskaar, og der var næppe et eneste Hus med hele Ruder eller uden store Huller i det sammensunkne Straatag.

Emanuel styrede hen imod et af de yderste Huse — en udbuget, bagerovnlignende Rønne med to smaabitte Vinduer, der under det nedhængende Tagskæg stirrede ud imod ham som et Par onde Øjne. Foran Indgangsdøren stod en høj, kroget Oldingeskikkelse med en Økse og pindede Skovkvas.

Idet han nærmede sig, foer en lille, pølsetrind Køter ham i Benene og vedblev besat af Arrigskab og under en hæs Hvæsen og Gøen at trille sig foran ham og vise Tænder. Emanuel, der aldrig kunde bringe over sit Hjerte at slaa et Dyr, kunde længe ikke komme frem for den.

Skønt den gamle henne ved Huggeblokken meget godt havde set ham og ogsaa umuligt kunde undgaa at lægge Mærke til Køteren, kaldte han den ikke til sig og lod sig overhovedet ikke forstyrre i sit Arbejde.